

opusdei.org

Prelato laiškas (2013 m. gruodis)

Pasibaigus tikėjimo metams, Prelatas apmąsto kaip šis tikėjimas pasireiškia mūsų kasdieniame gyvenime.

2014-01-27

Mano brangūs vaikai: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Romos Pontifikas užbaigė Tikėjimo metus. Per šiuos mėnesius, su Dievo pagalba, stengėmės augti šioje teologinėje dorybėje, krikščioniško gyvenimo šaknyje, atkakliai

prašydami mūsų Viešpaties, adauge nobis fidem, sustiprink mūsų tikėjimą – ir su juo mūsų viltį, meilę ir pamaldumą. Dabar, su jėga, kurią gavome per šiuos malonės mėnesius, stenkimės tęstiėjimą dieną iš dienos šiuo keliu, kuris veda mus į dangų. Kreipkimės į mūsų Mergele, tikėjimo ir artimumo su Dievu Mokytoją, kad ji padarytų mūsų troškimus, būti tikinčiais jos Sūnumi ir Bažnyčia, veiksmingus.

Bažnyčios magisteriumo dokumentai (ir taip pat pastaruoju metu enciklika *Lumen Fidei*) pabrėžė du esminius bruožus, esančius tikėjimo ištakoje, kaip pateiktus mums Naujajame Testamente. Šv. Paulius pabrėžia, *fides ex auditu*, tikėjimas ateina iš Dievo Žodžio klausymo, Bažnyčioje skaitomo ir priimto. Tuo tarpu šv. Jonas sako mums, kad Jėzus Kristus, įsikūnijęs Dievo sūnus, yra tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį ,

suteikdama gebėjimą pažinti slėpinius, esančius Dieve. Šviesa ir žodis, žodis ir šviesa, pažymi mums neatskiriamus tikėjimo, kurį išpažįstame, aspektus. „Todėl neatidėliotinai būtina atgauti tikėjimui būdingą šviesą, nes jo liepsnai užgesus, pritems ir visi kiti šviesuliai.“ Visa širdimi dėkokime Dievui, mano dukterys ir sūnūs, už ryškias šviesas, kurias Šventoji Dvasia, pasinaudodama Bažnyčios magisteriumu ir šventųjų gyvenimu, nuolatos mumyse kursto. Troškime gauti jas ir leisti būti vedamiems Šventosios Dvasios mūsų kasdieniame gyvenime.

Praeito mėnesio viduryje vyko konferencija „Šv. Chosemarija ir teologinė mintis“. Dalyviai analizavo, kaip šventųjų pamokslai ir liudijimai atneša naujų šviesų irtis giliau į tikėjimą ir, kaip pasekmė, gilinti teologinį doktrinos išaiškinimą. Šis pasitarimas suteikė naują galimybę

padaryti labiau žinomą, teologijos srityje, žinią, kurią mūsų Tėvas gavo iš Dievo 1928 metų spalio 2 dieną, kartu su misija perduoti tai krikščionims, ypač esantiems šeimos, profesijos, socialinėse ir kt. kasdienos veiklose.

Per pastaruosius mėnesius, sutelkiau dėmesį į tikėjimo tiesų, esančių Tikėjimo išpažinime, aptarimą. Dabar norėčiau jums, ir sau, padėti nubrėžti gaires, kurios pripildys mūsų gyvenimą šia vertybe ateinančiais mėnesiais; tai reiškia, gilintis į tai, kaip tikėjimas turi būti rodomas mūsų kasdieniame gyvenime, kad jis tikrai apšviestų mūsų protus, sustiprintų mūsų valią ir įžiebtų mūsų širdį, kad išreikštume Dievo išmintį ir meilę mūsų pačių elgesyje ir atneštume tai visoms sieloms.

Pradinis taškas yra visiškas pasitikėjimas, kad Bažnyčioje turime

visas šventėjimui reikalingas priemonės, kurias Jėzus mums paliko. Į jas įeina ypač sakramentų priėmimas, Dievo ir Bažnyčios įsakymų vykdymas ir malda, kaip aiškiai pateikia enciklika *Lumen Fidei*.

Sakramentai yra Kristaus veiksmai per kuriuos Jo Švenčiausioji Žmogystė, šlovinga Danguje, ateina į skubų ir tiesioginį kontaktą su sielomis, kad jas pašventintų. Šventoji Dvasia taip pat pasirenka kitus kelius, mums nežinomus, kad priartintų žmones prie Dievo. Bet kaip popiežius sako: „Mūsų kultūra prarado juntamo Dievo buvimo ir veikimo mūsų pasaulyje jausmą. Manome, kad Dievas randamas anapus, kitame realybės lygmenyje, nutolęs nuo mūsų kasdienių santykių. Bet jei taip būtų, jei Dievas negalėtų veikti pasaulyje, jo meilė nebūtų nuoširdžiai galinga ir tikra.“

Apsvarstykite dar kartą šv. Chosemarijos mokymą, aiškiai suformuluotą būnant gan jaunam: „Reikia įsitikinti, kad Dievas nuolat esti greta su mumis. Gyvename, tarsi Viešpats būtų toli, ten, kur spindi žvaigždės, ir niekaip neįsisąmoniname, kad Jis visuomet yra ir šalia mūsų. „Ir yra lyg mylintis Tėvas – kiekvieną mūsų myli labiau, negu visos pasaulio motinos gali mylėti savo vaikus, myli padėdamas mums, įkvėpdamas, laimindamas... ir atleisdamas... Būtinai reikia įsidėmėti ir niekada nepamiršti, kad Viešpats, kuris yra su mumis ir danguje, yra Tėvas, ir labai geras mūsų Tėvas.“

Taip yra ypač tuomet, kai priimame sakramentinį nuodėmių atleidimą ir Eucharistiją. Paskatinti šios tikėjimo tiesos, kokį saugumą randame mūsų Viešpaties atleidime ir artume, kokia ramybė įliejama į mūsų sielas, ir kaip trokštame paskleisti šią ramybę

aplink mus esantiems! Dėl to, niekuomet nepavargsiu tvirtinti, kad kiekvieną kartą priimdami šiuos sakramentus, turėtume tai daryti su tikrumu, kad tai yra Šventoji Dvasia, kuri mus traukia, per Kristų, į Tėvo meilę.

Pritaikykime šiuos svarstymus savo vidinės kovos mūšiams. Mes galime būti šventi, mes privalome būti šventi, nepaisant mūsų trūkumų ir nupuolimų, kadangi Dievas kviečia mus, kaip Kristaus vaikus, įeiti į savo dieviškojo gyvenimo artumą, ir jis mums siūlo visas reikiamas gydomąsias priemones. Su sakramentų malone ir malda, yra lengviau įgyvendinti dieviškosios teisės įsakymus ir būti ištikimiems tam tikroms pareigoms kiekvieno gyvenime. „Dekalogas nėra neigiamų įsakymų rinkinys, bet konkrečios kryptys, kad išeitume iš savanaudiško ir savyje užsidariusio ego, tam, kad įeitume į dialogą su

Dievu, būti apglėbtiems jo malonės ir tuomet nešti tą malonę kitiems.“

Prašykime mūsų Viešpaties suteikti mums stiprų tikėjimą, tokį, kuris atgaivintų visus mūsų veiksmus. Neabejotinai tikime Dievo žodžiu, skaitome ir apmąstome Evangeliją su nuostaba; bet galbūt tai į mūsų sielas nenusileidžia taip giliai, kad perkeistų kiekvieną mūsų veiksmą. Ir kai atsiranda sunkumai, kai jaučiamės sausi ar susiduriame su mūsų aplinkos pasipriešinimu, gal dažnai nusimename. Ar negali būti, kad mūsų tikėjimas užsnūdo? Ar neturėtume daugiau remtis Šventosios Dvasios veikimu, kuri apsigyvena mūsų sielose per malonę? Ar nenutinka kartais taip, kad per daug pasitikime savo jėgomis? Apmąstykite apaštalų patirtą pasikeitimą Sekminėse ir bandykime gyventi pagal dieviškas gaires, randamas ten, kurios yra perduotos mums per krikščioniško

pamaldumo praktiką, kurią Bažnyčia nuo seno ir visuomet rekomenduoja: apmąstymo malda, trumpos pamaldumo frazes ir žodinės maldos (ypatingai Rožinis), mažų apsimarinimų paaukojimas, sąžinės patikrinimas, ir gerai atliktas darbas Dievo akivaizdoje.

„Vidinis gyvenimas,“ mūsų Tėvas mokė, „nėra apie jausmus. Kai aiškiai matome, kad verta pasiaukoti diena po dienos, mėnesį po mėnesio, metus po metų, visą mūsų gyvenimą, dėl Meilės, kuri mūsų laukia danguje: kiek daug šviesos gauname! Turime kaupti visą šią šviesą, mano vaikai. Turime savo sielose padaryti talpą, skirtą pagauti visas šias malones iš Dievo: mūsų pasiaukojimo skaidrumą, šviesą, džiaugsmą. Tuomet, kai ateina naktis, tamsūs ir pikti išbandymai, galime pasisemti iš švari Dievo malonės vandenų. Nors šiame momente būčiau aklas, galiu matyti; nors būčiau sausas, esu

numalšintas vandens, trykštančio iš Kristaus Širdies iki amžinojo gyvenimo. Tuomet, mano vaikai, atkakliai laimėsime šią kovą.“

Ir tuomet gebėsime pagelbėti kitiems žmonėms, kad jie taip pat galėtų saugiai keliauti per tikėjimo kelius. Nes „tikėjimas ne tik žvelgia į Jėzų, bet mato dalykus kaip Jėzus juos mato, jo paties akimis: tai yra dalyvavimas jo matymo būde.“ Mūsų Viešpaties žvilgsnis krenta ant kiekvieno žmogaus atskirai ir ant žmonijos. Jis atėjo į šį mūsų pasaulį dėl kiekvieno ir dėl visų, ir dėl kiekvieno ir dėl visų jis tęsia savo išganymo darbą. Mūsų misija yra atvesti į santykį su Jėzumi visus žmones, kuriuos sutinkame gyvenimo kelyje, pradedant arčiausiai esančiais. Tai yra taip, kaip pirmieji krikščionys elgėsi, atversdami pagonišką pasaulį.

Ankstyvame apmąstyme, šv. Chosemarija kalbėjo apie mūsų pirmųjų tikėjimo brolių ir seserų pavyzdį: „Neišsilavinę žmonės, žinantys, kad susidurs su kankinyte ir žiauria mirtimi. Nepaisant to, jie priima savo kaip Kristaus bendradarbių vaidmenį pasaulio atpirkime ir imasi nuversti pagonybę ir skleisti Kristaus liniją per pasaulį. Labai greitai prie jų prisijungs ankstesnis jų persekiotojas, Saulius, kuris ankščiau spyriodavosi prieš akstiną (Apd 26,14) ir kuris dabar palydi juos pamokslaujant ir jų šlovingame kankinystės žygyje, kai savo pralietu krauju žymėjo savo skelbiamą tikėjimą. Jie visi savo tyrumu ėmėsi išvalyti drumzlinus ir nešvarius pagonybės vandenis. Praktikuodami savo mažas dorybes, jie siekė įveikti savo kuklumu ir padorumu visuomenės polinkį į malonumą. . . Jie pasiekia pačią senovės pasaulio širdį: Romą. Bet ką jie ten galėjo padaryti? Istorija duoda

mums atsakymą: imperatoriaus valdžia nuversta ir šiandien, po dviejų tūkstančių metų, Petras vis dar yra Romos Vyskupas.“

Šiandien, taip pat, naujosios evangelizacijos iššūkių akivaizdoje, turime išlaikyti tą pačią užsidegusią viltį. *Non est abbreviata manus Domini*, Viešpaties ranka nėra sutrumpėjusi. Bet tikintys vyrai ir moterys turi atnaujinti stebuklus, kuriuos Šventasis Raštas nupasakoja. Prieš kelias dienas, Popiežius išleido apaštališką paraginimą Evangelii Gaudium, su išvadomis iš eilinės Vyskupų Sinodo asamblėjos, ypatingai apie naująją evangelizaciją. Raginu jus susipažinti su šiuo tekstu, kuris siūlo naujas įžvalgas, suteikiančias didesnę postūmį šiam didžiam siekiui.

Nenoriu pamiršti, kad ateinanti gruodžio 12-oji, mūsų Gvadalupės Mergelės šventė, yra dar viena

dieviškojo posakio sukaktis: 1931 metais, didelių kliūčių ir pasipriešinimo Dievo Darbo plėtrai metu, Šv. Chosemarija išgirdo, tarsi tai nuskambėtų jo sielos gelmėse, šiuos Šv. Rašto žodžius: *inter medium montium pertransibunt aquae*, malonės vandenys tekės per kalnus, įveikdami kiekvieną kliūtį, viską, kas prieštarauja Dievo karalystei Bažnyčios ir žmonijos sielose ir gyvenime. Ir štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas. Tokiu būdu, ir mes prisidėsime prie mūsų Tėvo troškimas išsipildymo: ***regnare Christum volumus!*** Norime, kad Kristus viešpatautų.

Tai žodžiai, kuriuos dažnai buvo galima išgirti iš jo lūpų ir skaityti jo ranka parašytuose raštuose, ypač Opus Dei įsteigimo ir veiklos pradiniais metais. Šiandien prasideda Advento laikas, pasiruošimo mūsų Viešpaties gimimui savaitės. Šios dienos gali

būti gera proga – dar kartą žavėtis mūsų Dievo Tėvo gerumu ir gailestingumu, kuris atsiuntė savo Sūnų į pasaulį tam, kad atnaujintų mūsų troškimus būti atvirai kiekvieną akimirką Dievo šviesai ir žodžiams, ypač mūsų Šv. Rašto skaityme ir apmąstyme.

Vartai į šias šventes yra Mergelės Marijos Nekaltojo prasidėjimo šventė: tikėjimo mokytojos, mūsų vilties ir nuostabaus pavyzdžio kaip mylėti Dievą ir artimą dėl Dievo, visa širdimi, protu ir jausmais pilnai panirus jame. Pasistenkime atidžiai besiruošdami šiai iškilmei, dabar taip arti, kreipdamiesi su didžia meile į mūsų Motiną Danguje.

Mūsų maldoje gausiai skirkime vietas maldai už Bažnyčią ir Popiežių, už jo bendradarbius, už mano intencijas, už visus mūsų laikų dvasinius ir materialinius moterų ir vyrų poreikius. Niekuomet nelikime

abejingi (ačiū Dievui, esu tikras, kad tai neatsitinka) matydami materialines ir dvasines problemas – tam tikrais atvejais tikras tragedijas – kurios paveikia tiek daug žmonių visame pasaulyje.

Keletas sukakčių vyks šį mėnesį; tarp kurių, 1953 m. Mūsų Mergelės Romos kolegijos įkūrimas. Dėkokime Dievui už visus svarbius įvykius Dievo Darbo istorijoje.

Su meile, laiminu jus,

Jūsų Tėvas,

+Javier

2013 m. gruodžio 1 d., Roma